

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 78/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku, zo sudcu Petra Straku a sudcu Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s. r. o., Závodská cesta 3911/24, Žilina, v mene ktorej koná advokát Mgr. Martin Dikoš, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 200/2018 zo 17. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 2. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 200/2018 zo 17. januára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom domáhal náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. RA 2 C 255/2001 a Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 54/2008.

3. Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 6 C 131/2009-231 z 28. februára 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 Co 421/2014 zo 7. decembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

5. Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dovolání podle § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilní sporový pořádek v znění neskorších předpisů (dále aj „CSP“). Nejvyšší soud uznesením sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017 (dále jen „prvé uznesenie najvyššieho súdu“) dovolanie stážovateľa odmietol. Najvyšší súd vychádzal z právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 V Cdo 2/2017 z 19. apríla 2017, podľa ktorého dôvody prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 ods. 1 CSP nemožno kumulovať.

6. Proti prvému uzneseniu najvyššieho soudu podal stěžovatel ústavnému soudu stážnost' podle čl. 127 ústavy. Tento nálezom sp. zn. I. ÚS 162/2018 z 15. augusta 2018 rozhodol o porušení základného práva stážovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvým uznesením najvyššieho soudu, ktoré zároveň zrušil a vec vrátil najvyššiemu soudu na ďalšie konanie. Ústavný súd poukázal na svoje zjednocujúce uznesenie sp. zn. Plz. ÚS 1/2018 z 25. apríla 2018, podľa ktorého pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP, ako aj § 421 CSP a najvyšší súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, poruší tým právo na prístup k soudu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

7. Úlohou najvyššieho soudu pri opätovnom rozhodovaní o dovolaní stážovateľa tak v zmysle nálezu ústavného soudu sp. zn. I. ÚS 162/2018 z 15. augusta 2018 bolo posúdiť prípustnosť dovolania podľa oboch stážovateľom označených ustanovení Civilného sporového poriadku, resp. túto prípustnosť posúdiť aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

8. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že dovolanie stážovateľa odmietol. Vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' ani z jedného zo stážovateľom označených ustanovení Civilného sporového poriadku.

9. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že náležitosti vyžadované najvyšším súdom, a síce konkretizovanie právnej otázky riešenej dovolacím súdom, vysvetlenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu a uvedenie, ako mala byť otázka správne vyriešená, predstavuje neprípustnú sudcovskú tvorbu práva. K tomuto sťažovateľ argumentuje, že sám vymedzil dovolací dôvod podľa § 432 ods. 2 CSP, keď konkrétne uviedol, že nepokladá za správny záver odvolacieho súdu o neexistencii príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom vymedzeným nesprávnym úradným postupom súdu a škodou, ktorá mu v jeho dôsledku vznikla, pričom podrobne špecifikoval, v čom tento nesprávny záver odvolacieho súdu spočíval a dokonca uviedol, ako mal správny záver odvolacieho súdu vyzerat'. Tvrdí, že dovolací súd bol viazaný takto vymedzeným dovolacím dôvodom, nie tým, či sťažovateľ považoval svoje dovolanie za prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP.

10. Sťažovateľ zastáva názor, že najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu musí byť jeho vlastná judikatúra známa, preto nie je dôvodné, aby dovolanie akéhokoľvek dovolateľa odmietol z dôvodu, že dovolateľ neoznačí konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ vymedzí nesprávne právne posúdenie veci zo strany odvolacieho súdu, potom dovolací súd musí skúmať, či ide o nesprávne vyriešenie právnej otázky zo strany odvolacieho súdu, či sa týmto buď odkláňa od jeho rozhodovacej praxe, alebo takáto právna otázka dosiaľ nebola predmetom jeho rozhodovacej činnosti alebo o tejto právnej otázke dovolací súd rozhoduje rozdielne.

11. Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: *„základné právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.01.2019, sp. zn. 3Cdo/200/2018, porušené boli.*

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.01.2019, sp. zn. 3Cdo/200/2018, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.“

Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná práva úprava

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

15. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

III.

Právne hodnotenie ústavného súdu

17. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05). Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

18. Ústavný súd už judikoval, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu

završuje najvyšší súd (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018).

20. Ústavný súd však už taktiež judikoval, že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (IV. ÚS 1/02, I. ÚS 120/09).

21. Sťažovateľ namieta, že náležitosti vyžadované najvyšším súdom, a síce konkretizovanie právnej otázky riešenej dovolacím súdom, vysvetlenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu a uvedenie, ako mala byť otázka správne vyriešená, predstavuje neprípustnú sudcovskú tvorbu práva. Najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu musí byť jeho vlastná judikatúra známa, preto nie je dôvodné, aby dovolanie akéhokoľvek dovolateľa odmietol z dôvodu, že dovolateľ neoznačí konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu.

22. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: *«12.2. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp.zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky*

odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

12.3. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnú otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesné neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

13. V danom prípade žalobca, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred prvoinštančným a odvolacím súdom, avšak nekonkretizoval právnú otázku, ani neoznačil konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, v ktorých by sa dovolací (správne malo byť odvolací, pozn. ústavného súdu) súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.»

23. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti síce tvrdí, že podal dovolanie (vo všeobecnosti) podľa § 421 ods. 1 CSP a najvyšší súd si mal „vybrať“, ktorý z dôvodov sa aplikuje na jeho prípad, avšak z predložených dokumentov (napadnuté uznesenie i sťažovateľom podané dovolanie) vyplýva, že sťažovateľ výslovne označil ako dovolací dôvod § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

24. Ústavnému súdu preto pri posudzovaní tohto prípadu neprináleží špekulovať, či a čo by sa na situácii sťažovateľa zmenilo v prípade, ak by skutočne označil (vo všeobecnosti) § 421 ods. 1 CSP a najvyššiemu súdu „dal na výber“ konkrétny dovolací dôvod. Podstatné pre túto vec je, že sťažovateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a že najvyšší súd mal na tento ním uplatnený konkrétny dovolací dôvod náležitým spôsobom reagovať.

25. Ústavný súd konštatuje, že takto formulované podmienky pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšším súdom, teda a) konkretizovanie právnej otázky riešenej odvolacím súdom a uvedenie, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetlenie, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a súčasné označenie konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, a napokon c) uvedenie, ako mala byť táto otázka správne riešená, už boli predmetom ústavnoprávne prieskumu ústavného súdu, ktorý opakovane konštatoval, že tieto právne závery najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. Ústavný súd preto nevidel v tomto prípade dôvod odkloniť sa od svojej judikatúry (IV. ÚS 657/2018, IV. ÚS 58/2019, I. ÚS 350/2019), resp. od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti takto formulovaného dovolania (pozri v odôvodnení napadnutého uznesenia citovanú judikatúru).

26. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 123 ods. 1 zákona

o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich základných práv a slobôd [§ 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde].

27. Keďže sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vymedzil predmet konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia, a teda pred ústavným súdom nenapadol (aj) právne závery krajského súdu, ústavný súd rozsudok krajského súdu v konaní o tejto ústavnej sťažnosti nepreskúmaval.

28. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že táto ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími v nej uvedenými nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu